

บทนำ

ณ เขาคูนหลุน*

หม่อมแม่มลอยเกลื่อนเต็มฟ้า

"เจ้าตัดสินใจจะบำเพ็ญตนเป็นเซียนแน่แล้วใช่หรือไม่"

"ขอรับ"

"เจ้าต้องเผชิญความเหน็ดเหนื่อยเป็นเวลาหนึ่งร้อยปี จึงจะสามารถ
ทำให้น้ำแข็งกลายเป็นกระดูก และหิมะกลายเป็นเนื้อหนังของเจ้า มันจะ
ทำให้เจ้ามีพลังยุทธ์เลิศล้ำ แต่เจ้าจะทนรับความทรมานนี้ได้หรือไม่"

"ข้าทนได้"

"แม้เจ้าจะได้กลายเป็นเซียน แต่ก็ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงชะตา
ลิขิตฟ้าได้"

"แต่ข้าก็ยังสามารถปกป้องนาง ได้คุ้มครองนางตั้งแต่แรกเกิด!"

* เขาคูนหลุนหรือคูนลุน ตั้งอยู่ระหว่างเขตปกครองพิเศษซินเจียงกับซีจี้ (ทิเบต) ตามคติจีนเชื่อว่าเป็นที่สถิต
ของเหล่าเซียน

• เฝงใจในเพลงทัก 1

"เจ้าเด็กแพ้อเจ้า..."

ผู้เฒ่าผมครวญชาวโพลนทอดถอนใจอย่างจวนใจ

"นางจะจำเจ้าไม่ได้"

เด็กหนุ่มระบายยิ้มหวานดูจตุตงสลี "ไม่ว่าการบำเพ็ญตนหนึ่งร้อยปีในถ้ำน้ำแข็งจะเป็นเช่นไร ข้าก็เต็มใจรับมัน ยังมีเวลาอีกนานกว่านางจะกลับมาเกิดใหม่ ถึงตอนนั้น หากนางจำข้าไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร แต่ข้าจะจำนางได้ชาตินี้นางลำบากมามากแล้ว ข้าไม่ยอมให้นางต้องทนทุกข์ทรมานในโลกหน้าอีก ข้าอยากเป็นเซียนเพื่อให้ได้จดจำนาง ข้าจะปกป้องดูแลนางตั้งแต่นางแรกเกิด"

"แต่นางไม่ได้รักเจ้า"

เด็กหนุ่มก้มหน้าลงอย่างหงอยซึม "อาจารย์ ท่านไม่ต้องเตือนข้าก็ได้ ข้าว่า...ไม่แนนางอาจจะม่ใจให้ข้าชนิดหนึ่งแล้วก็ได้"

ผู้เฒ่าสายหน้าถอนใจ

"เจ้าเด็กโง่ เจ้ารู้หรือม่ การจะเป็นเซียนได้นั้นต้องเสียอะไรเป็นข้อแลกเปลี่ยนบ้าง"

"ต้องบำเพ็ญตนในถ้ำที่หนาวเหน็บหนึ่งร้อยปีมิใช่หรือขอรับ ท่านอาจารย์พูดไปแล้วนี่นา"

"เซียนม่มีวันตาย ความอ้างว้างและเดียวดายของการเป็นอมตะเจ้าจะรับไหวหรือ"

เด็กหนุ่มครุ่นคิด

"แม้จะต้องทนกับความอ้างว้างและเดียวดาย แต่การได้คุ้มครองนางทุกภพทุกชาติไปนั้น..." เด็กหนุ่มยิ้ม "ข้าคิดว่ามันคุ้ม"

แววตาของผู้เฒ่าดูกลัดกลุ้ม
 "เจ้ายังจะต้องถูกสาปด้วย"
 "ถูกสาป?"
 "เมื่อเจ้ากลายเป็นเซียน เมื่อเจ้ามีร่างกายที่เป็นอมตะ คำสาปจะ
 เข้ามาหาเจ้า"
 "เพราะเหตุใด"
 "เมื่อเจ้าอยากได้อิทธิฤทธิ์ของเซียน ก็จำต้องแลกเปลี่ยนกับสิ่งใด
 สิ่งหนึ่ง ธรรมดาโลกย่อมเป็นเช่นนั้นมิใช่หรือ"
 "เป็นคำสาปแบบใดกัน"
 "เมื่อไรที่เจ้าได้เป็นเซียน เมื่อนั้นเจ้าก็จะรู้"
 เด็กหนุ่มเริ่มหวาดหวั่น
 ผู้เฒ่าตอบว่าของเขา "เจ้าคิดให้ดีๆ อีกทีเถอะ"
 เด็กหนุ่มนึกหวั่นกลัว หากคำสาปนั้นเป็นการทำร้ายนาง การเป็น
 เซียนก็คงจะไม่มีคามหมายอะไรเลย
 "อาจารย์ขอรับ ได้โปรดบอกข้า คำสาปนั้นจะตกแก่ตัวข้าใหม่
 มันจะทำร้ายนางหรือไม่" เด็กหนุ่มอ้อนวอนผู้เฒ่า
 ผู้เฒ่ามองดูศิษย์รัก ในที่สุดก็ใจอ่อน
 "คำสาปจะทำร้ายเพียงเจ้าเท่านั้น"
 เด็กหนุ่มยิ้มออก "อ้อ ถ้าเช่นนั้นก็ไม่เป็นไร อะไรข้าก็ทนได้ ขอเพียง
 ไม่ทำลายใบหน้าของข้า ข้าก็ยังเป็นคนที่รูปงามที่สุดในโลกอยู่ดี"
 เด็กหนุ่มในชุดขาวราวหิมะยืนอยู่บนยอดเขาคุณหลุน รูปโฉมอันงาม
 หมดจุดดูสดชื่นมีชีวิตชีวา ดูเกล็ดหิมะซึ่งปลิวปรายอยู่เต็มท้องฟ้า

เพ็ญใจในเพลงท่อน 1

ผู้เฒ่าถอนหายใจยาว

เขารู้ดีว่าศิษย์คนนี้เป็นเด็กที่ดื้อที่สุดในโลก ถ้าลองตัดสินใจอะไร
แล้วก็ไม่มีความจะจัดรั้งเขาได้

กาลเวลาอันเนิ่นนาน...

ดอกไม้บานจนโรยราไปปีแล้วปีเล่า ใบไม้ผลิผ่านร้อนจวบใบไม้ร่วง
ผ่านหนาวเวียนเปลี่ยนทุกปี...

ในถ้ำร้างห่างไกลผู้คน

นกน้อยสองสามตัวบินหลงเข้ามาโดยบังเอิญ พวกมันกระพือปีกจิก
กินยอดหญ้า

ถ้ายังลึกเข้าไปกว่านั้นมาก

เสียงนกไม่อาจลอยไปถึงข้างในได้

ตรงส่วนที่ลึกที่สุดนั้นมีผลึกน้ำแข็งขนาดใหญ่ ภายในชั้นน้ำแข็ง
หนาๆ ปรากฏเงาของหิมะที่ผ่านกาลเวลามานานแสนนาน

ดอกไม้บานจนโรยราไปปีแล้วปีเล่า ใบไม้ผลิผ่านร้อนจวบใบไม้ร่วง
ผ่านหนาวเวียนเปลี่ยนทุกปี...

เงาที่อยู่ใต้น้ำแข็งชัดขึ้นเรื่อยๆ

เขาค่อยๆ ขยับตัวและค่อยๆ ยิ้มได้แล้ว รอยยิ้มนั้นอบอุ่นและ
งดงามราวกับว่าแม้แต่น้ำแข็งยังอาจจะละลายลง

ดอกไม้บานจนโรยราไปปีแล้วปีเล่า ใบไม้ผลิผ่านร้อนจวบใบไม้ร่วง

ผ่านหนาวเวียนเปลี่ยนทุกปี...

ผลึกน้ำแข็งทลายลง

ชายผู้غامหมจดจภายในชั้นน้ำแข็งนั้นลืมหูลืมตาขึ้น

ขณะนั้นเอง

เขาก็ได้ยินเสียงเสียงหนึ่ง

"นางจะไม่มีวันรักเจ้า"

7

เมืองลัวหยาง*

ณ หอบุปผา

ฮวดต้าเหินยง** ยกมือที่กรีดกรายขึ้นมาบรรจงหยิบผลองุ่นผิว
สุกใสดูฉ่ำลิ้มแก้้ว พลังพุดกับเด็กสาวห้าคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าอย่างสบาย
อารมณ์

"เหตุใดพวกเจ้าถึงอยากจะเข้ามาในหอบุปผาของเรา"

เซียงเออร์ผู้มีใบหน้าสะสวยงดงามคุกเข่าลงกับพื้นดังโครม
พุดทั้งน้ำตาว่า "หลายวันก่อน แม่ของข้าจู่ๆ ก็ป่วยเป็นโรคร้ายที่ไม่มีทาง
รักษา นางจึงตายจากไป บ้านของข้ายากจน ไม่มีเงินทำศพ... ท่านได้โปรด
รับข้าไว้ด้วยเถิด ข้าทำได้ทุกอย่าง... ขอเพียงทำศพให้แม่ข้าได้ จะให้ทำ
อะไรข้าก็ยอม!"

* ลัวหยางตั้งอยู่ทางตะวันตกของมณฑลเหอหนาน เคยเป็นเมืองหลวงในสมัยราชวงศ์ฮั่น

** ต้าเหินยง เป็นคำเรียกผู้หญิงมีอายุ

ฮวดต้าเหนียงกวาดตามอง เห็นเด็กสาวอีกสามคนต่างก็มีน้ำตานองหน้า ท่าทางโศกเศร้าเสียใจ คิดว่าคงต้องมีเรื่องจำเป็นเหมือนกัน ถึงได้ยอมขายชีวิตให้กับหอบุปผาเช่นนี้ ทว่าหนึ่งในห้าคนนั้นคือเด็กสาวชุดแดง นัยน์ตาดำขลับ ดวงตากกลมโตสูงใส เด็กสาวมองนางด้วยรอยยิ้ม นางนึกแปลกใจ แม่หนูคนนี้มีวพรรณดูมีน้ำมีนวล ไม่มีลักษณะว่าเคยตกระกำลำบากเลย สะอาดบริสุทธิ์เหมือนดอกไม้ที่แย้มบานอยู่ริมธาร ไม่เหมือนกับเหล่าเด็กสาวที่นางเคยเจอมาก่อน

"เจ้าว่ามาซิ" ฮวดต้าเหนียงกรีดนิ้วชี้ไปที่แม่หนูชุดแดง

เด็กสาวชุดแดงแย้มยิ้มราวดอกไม้ ตอบด้วยความว่าจริง

"เข้ามาเพราะว่าเลื่อมใส"

"เลื่อมใส!?"

"ใช่เจ้าค่ะ! หอบุปผาได้รับการขนานนามว่าเป็นนางงามอันดับหนึ่งในใต้หล้า ชื่อเสียงยิ่งใหญ่ไม่มีใครเทียบ ข้าคิดว่าภารกิจสำเร็จแบบนี้ได้จะต้องมีส่วนซึ่งน่าเอาเป็นเยี่ยงอย่างแน่ ข้าก็เลยตัดสินใจมาที่นี่ หวังว่าท่านจะรับข้าไว้"

"ฮะ!" ฮวดต้าเหนียงเกือบจะสำลักเมื่อดูหน้า นางยกมือขึ้นทาบอกพร้อมกับไถ่อกออกมา

เด็กสาวชุดแดงรีบไปที่ด้านหลังของนาง ตบหลังให้นางด้วยแรงกำลังดี ใบหน้ายิ้มระรื่น "การที่ได้มาพบต้าเหนียงเช่นนี้ทำให้ข้ายิ่งเข้าใจว่าเหตุใดหอบุปผาถึงมีชื่อเสียงขจรขยายไปทั่ว"

ฮวดต้าเหนียงถึงกับอึ้ง "แล้วเพราะเหตุใด"

"ลักษณะของท่านสูงส่ง่างดงามหรูหราแต่ไม่ฉาบฉวย ส่ง่าผ่าเผย

เพ็ญใจในเพลงท่อน 1

แต่ไม่แข็งแกร่ง มีคนเช่นท่านควบคุมดูแลหอบุปผา คงไม่มีเรื่องใดที่จะไม่สำเร็จ"

ฮวาต้าเหนียงอดยิ้มออกมาไม่ได้ "ข้าก็เป็นแค่ลูกจ้างในนี้เท่านั้น ไม่ใช่คนคอยดูแลจัดการอะไรอย่างที่ว่า"

เด็กสาวชุดแดงปิดปาก ทำท่าตกตะลึง "เป็นไปได้อะไรหรือเจ้าคะ! ต้าเหนียงออกจะองอาจส่งงามดูจพญาหงส์ที่หอบุปผาชื่อเสียงขจรขยาย ได้ยอมต้องเป็นเพราะท่านแน่แท้"

ฮวาต้าเหนียงโบกมือพลางหัวเราะ "แม่หนูคนนี่แค่อัปากก็หยอดคำหวานแล้ว เอล่ะๆ จะรับเจ้าไว้แล้วกัน... ปี่เออร์ไปหยิบเงินมาสักสองสามตำลึงซิ"

สาวใช้ปี่เออร์ขานรับแล้วจึงถอยออกไป

"จริงสิ เจ้าชื่อ..."

แม่หนูชุดแดงยิ้มหน้าระรื่น "ข้าชื่อหฺงูเกอ"

"หฺงูเกอ?" ฮวาต้าเหนียงพึมพำอยู่ในคอ "ต่อไปเจ้าอยู่ที่นี้ใช้ชื่อว่าเกอเออร์ก็แล้วกัน"

"ขอบคุณต้าเหนียง! แต่ว่า..." หฺงูเกอมองไปทางเด็กสาวอีกสี่คน อยากจะพูดแต่ก็พูดไม่ออก

"ว่ามาสิ"

"ต้าเหนียงต้องการข้าคนเดียวหรือเจ้าคะ ดูเหมือนพวกนางก็ต้องการทำงานที่นี้เหมือนกัน"

เสียงเออร์ที่คุกเข่าอยู่บนพื้นน้ำตาไหลราวสายฝน ท่าทางน่าสงสาร ทำให้หฺงูเกอรู้สึกผิด

ฮวาด้าเหนียงพูดอย่างเย็นชา "หอบุปผาเป็นสถานที่สร้างความสำราญให้กับแขก ถ้าฉันให้พวกนางมาร้องให้ครวญครางอย่างนี้แล้วจะกลายเป็นอะไรกัน"

หูกอกขยิบตาให้เซียงเอ๋อร์พลาบพูด "ต้าเหนียงเจ้าคะ พี่เซียงเอ๋อร์เพิ่งจะเสียแม่ไป ทั้งยังไม่ได้ทำศพ ก็ต้องเศร้าเสียใจเป็นธรรมดา น่าจะรออีกสองสามวันให้จัดการงานศพของแม่เสร็จก่อน พี่เซียงเอ๋อร์ทั้งงดงามทั้งมีอัธยาศัยดี จะต้องเป็นผู้ช่วยที่ดีของท่านแน่ๆ จริงหรือไม่เจ้าคะ พี่เซียงเอ๋อร์"

หลายวันก่อนที่ตลาด เซียงเอ๋อร์ได้ขายตัวเองเพื่อแลกเงินมาฝังศพมารดา แต่ก็ไม่มีใครยอมซื้อเลย เมื่อเห็นว่าพิธีศพของมารดาไม่สามารถยึดเยื่อออกไปได้อีก จึงเหลือแค่การมาขายตัวเป็นบ่าวรับใช้ให้หอบุปผาเพียงหนทางเดียวเท่านั้น นางไม่เหลือทางเลือกอื่นให้ต้องคิดใคร่ครวญ จึงรีบตอบออกไปทันที "ใช่เจ้าคะ! ใช่!"

ฮวาด้าเหนียงเลิกคิ้วขึ้น ข้าเลื่องมองหูกอกที่ประนมมือขอร้องแม่หนูคนนี้น่าสนใจจริงๆ!

หอบุปผาแห่งเมืองลั่วหยาง

หอนางโลมอันดับหนึ่งในใต้หล้า

สุราของหอบุปผารสเป็นเลิศ มีตั้งแต่สุราชั้นชื่อที่บรรดาเชื้อพระวงศ์และตระกูลสูงศักดิ์ดื่มกินกัน ไปจนถึงสุราไร้สกุลของชาวนาป่าดอย ขอเพียงท่านคิดจะลิ้มรส รับรองว่าจะได้ดื่มจนเมามายตัวเบาหัวรูดกับได้เป็นเทพเลยทีเดียว

เพ็ญใจในเพลงท่อน 1

อาหารของหอบุปผากี่รสชาติเยี่ยม ไม่ว่าจะเป็ของป่า ของทะเล หรืออาหารชาวบ้านพื้นที่ๆ ก็อร่อยจนทำให้ท่านแทบกลืนลิ้นตามลงไปด้วย แต่สิ่งซึ่งดึงดูดใครต่อใครได้มากที่สุดของหอบุปผากลับเป็นคนที่อยู่ในนั้น

สาวงาม...

สาวงามที่ทำให้คนเคลิบเคลิ้มจนลืมตนเองสิ้น

ที่แห่งนี้มีสาวงามพราวเสน่ห์น่าหลงใหล มีสาวงามสวยสง่าดูสูงศักดิ์ มีสาวงามบริสุทธิ์ผุดผ่องด้วยท่าทางขวยเขิน มีสาวงามใสซื่อตรงไปตรงมา ทั้งยังมีสาวงามรุนแรงเร้าร้อนอย่างเปิดเผยซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในขณะนี้ด้วย

กล่าวคือขอแค่ท่านมาถึงหอบุปผา จะต้องม่ีสักสิ่งทีุ่ถูกใจท่านแน่! ถ้าไม่พอใจก็ยินดีให้เปลี่ยนจนกว่าท่านจะพอใจนั้นแหละ!

ฮ่าๆๆ อย่าเข้าใจผิดไป หอบุปผาไม่ใช่สำนักนางโลมทั่วๆ ไป

มันคือ...

เรียกแบบนี้ดีกว่า ที่นี่คือสถานที่ชุมนุม หึงสาวผู้ซึ่งติดป้ายของที่นี่จึงสามารถไปมาได้อย่างอิสระ กำหนดค่าตัวได้เอง เลือกลงแลกได้ตามใจชอบ เลือกลงเวลาได้ตามสะดวก รวมทั้งเลือกรูปแบบในการต้อนรับ ขับสู้แลกเปลี่ยนอย่างเสรี แน่แน่นอนว่าหอบุปผาก็ต้องการกำไรด้วยเหมือนกัน ทุกเดือนหึงสาวทุกคนจะต้องจ่ายค่าเช่าสถานที่จำนวนหนึ่งให้กับหอบุปผา (เงินจำนวนนี้ไม่มากมายนัก ทำเช่นนี้ถึงจะยิ่งดึงดูดสาวงามที่มี 'คุณภาพ' ได้มากขึ้น)

ถ้าเช่นนั้นหอบุปผาได้เงินทองมากมายมาจากที่ใดเล่า

ใช่แล้ว! สุราอาหาร

คนที่มาที่นี่หรือจะมานั่งดูสาวงามกันเฉยๆ ใครกันจะไม่สั่งอาหารหรือไม่ได้ชิมสุราสักกาสองกาเลย ต่อหน้าคนงามที่ตนชื่นชม แต่ไม่แสดงความใจใหญ่แล้วจะชนะใจสาวเจ้าได้อย่างไร ทุกคนรู้ว่าที่นี่ได้กำไรจากสุราอาหารมากที่สุด

หูกเอดเลื่อมใส่คนที่คิดวิธีให้หอบุปผาหาเงินแบบนี้อย่างยิ่ง น่าเสียดายที่ไม่รู้ว่าเจ้าของหอบุปผาผู้อยู่เบื้องหลังนั้นเป็นผู้ใด คล้ายกับว่าจะเป็นความลับ นางไม่มีวาสนาพอที่จะได้พบเขา น่าเสียดายน่าเสียดายจริงๆ

หูกเอดส่ายหน้าด้วยความเสียดายขณะที่ยกกรังนกแช่เย็นเดินไปทางศาลาวาโย

ทันใดนั้นเงาเล็กๆ ก็ไหลโผล่ขึ้นมาเบื้องหน้านาง

หูกเอดเงยหน้าขึ้นมองแล้วร้องอย่างตกใจ "พี่เซียงเออร์นี่เอง สบายดีแล้วใช่หรือไม่"

เซียงเออร์ยิ้มให้นางอย่างอ่อนหวาน รอยยิ้มนั้นเปี่ยมด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจอย่างบอกไม่ถูก "ข้าฝั่งศพของแม่แล้ว พิธีก็จัดอย่างเรียบง่าย"

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว ในที่สุดท่านก็หมดห่วงเสียที"

"น้องเกอเออร์ ขอขอบคุณมากนะ" เซียงเออร์มองนาง แสงแดดสาดเฉียงลงบนคางที่งดงามของนางพอดี "แต่ว่าเจ้าให้ข้ายิ้มเงินค่าตัวของเจ้าจนหมดเช่นนี้ ไม่เป็นไรแน่หรือ ข้า..."

หูกเอดรีบโบกมือปฏิเสธ "ไม่เป็นไรๆ พี่เซียงเออร์เอาไปใช้ได้เลย ไม่ต้องห่วง ข้าไม่ต้องการเงินพวกนั้นหรอก แล้วลำพังข้าก็ใช้ไม่หมดด้วย

ถ้าหากท่านไม่พอใช้ ข้าก็จะหามาให้อีก..."

"ไม่ต้องแล้ว จัดการงานศพของแม่ข้าแล้วก็ไม่มีการต้องใช้เงินอีกแล้ว" เชียงเออร์พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง "น้องเกอเออร์ แล้วข้าจะคืนเงินให้เจ้านะ"

หูกเกอคิดจะบอกว่าไม่ต้องคืนก็ได้ แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่าเชียงเออร์ซึ่งดูภายนอกอ่อนโยนแต่มีจิตใจที่เข้มแข็งนั้นคงจะไม่รับความปรารถนาดีของนางในตอนนี้อย่างแน่ จึ่งได้แต่ยิ้มให้และเปลี่ยนเรื่องคุย

"พี่เชียงเออร์ ฮวต้าเหนียงจัดให้ท่านไปปรนนิบัติแม่นางเพิงหวงไซ่หรือไม่" หูกเกอถามอย่างสงสัย "ได้ยินว่าแม่นางเพิงหวงชอบวางอำนาจกดขี่ข่มเหง ท่านคงลำบากมากสินะ"

เชียงเออร์ก้มหน้านิ่งไม่ยอมตอบอยู่นานสองนาน

หูกเกอจ้องมองเชียงเออร์ คิ้วเริ่มขมวดเข้าหากันช้าๆ นางวางถาดลงแล้วเดินเข้าไปหา สังเกตเห็นรอยที่รอบคอ จึงร้องอุทานขึ้นอย่างตกใจ "โดนคอของท่านถึงมีแผลแล้ว!? รวากับถูกเล็บจิกมาอย่างไรอย่างนั้น!"

เชียงเออร์รีบปิดรอยแผลเป็นพัลวัน สายตาเศร้าหมอง "นี่มิใช่ข้าไม่ทันระวัง เล็บมือเลยไปเกี่ยวตัวเองเข้านะ"

"โกหก" หูกเกอขีดปากขึ้น "ใยต้องหลอกข้า เราเป็นพี่น้องกันไม่ใช่หรือ"

"ข้า..."

หูกเกอตอบว่าของเชียงเออร์ "ถ้ามีเรื่องอะไรก็โปรดบอกข้า แม้ว่าข้าจะเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง แต่การช่วยกันคิดก็ดีกว่าเก็บไว้คนเดียว"

เชียงเออร์นำตาลดอยากจะร้องไห้ นางนั่งเสียบไปครู่ใหญ่ ในที่สุด

ก็พยักหน้าเบาๆ

ศาลาวาโย

ภายนอกหน้าต่างต่าง ดวงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิฉายแสงอบอุ่น
ต้นหยางต้นหลิวเขียวขจี

อีกด้านของหน้าต่าง สาวงามดูจหยกพรราวหวิมผัดแป้งอยู่หน้า
กระจก

หฺรูเกอเลือกปีนพลอยสีน้ำเงินแบบเรียบๆ ขึ้นมาจากกล่อง
เครื่องประดับ ปีกเฉียงลงบนมวยผมเรียบหฺรูของเฟิงซี่ซี่ ดูเข้าชุดกับ
กระโปรงผ้าพัวลิวสีฟ้าอ่อนของนาง สวยสง่าบริสุทธิ์ผุดผ่องดุจดั่งเทพี
ผู้อิมทิพย์ก็ไม่ปาน

เฟิงซี่ซี่มองทางซ้ายที่ขวาที่อย่างพอใจ ชอบใจจนชมไม่หยุดปาก
"เกอเออร์ เจ้านี้ฝีมือดีจริงๆ แต่งให้ช่างมาได้ถึงเพียงนี้! หมู่นี้พวกแขกที่มา
เที่ยวชมข่าวว่าเปลี่ยนไปราวกับคนละคน งดงามกว่าเมื่อก่อนตั้งเจ็ดแปด
เท่าแน่ะ!"

"ท่านก็พูดเล่นไป" หฺรูเกอยิ้มระรื่น "เดิมท่านก็งดงามมากอยู่แล้ว
ยิ่งนานวันยิ่งงดงามขึ้นจึงเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ได้เกี่ยวกับข้าเสียหน่อย"

"เฮอะ เด็กคนนี้ ปากหวานเสียจริง!" เฟิงซี่ซี่หัวเราะชอบใจไม่หยุด
ดวงตาดูหยาตเี่ยมดูจวาวใหม่ฉายอยู่บนดวงหน้าของนาง

หฺรูเกอยกขามหยกขึ้นมา "นายหญิง ดิมรังนกแท้เย็นเสียหน่อยสิ
เจ้าคะ ช่วยบำรุงความงามได้ด้วยนะ"

เฟิงซี่ซี่รับขามมา ลังเลเล็กน้อย "มันจะทำให้อ่อนหรือไม่ หญิงอื่น

ล้วนแต่รูปร่างอรชรอ่อนแอ้น แต่ข้าเหมือนจะอวบอ้วนไปแล้ว"

หูเกอทำตาโตตกใจ "แบบนี้เรียกว่าอวบอ้วนหรือเจ้าคะ" นางสายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย "ข้ากลับรู้สึกว่าคุณหญิงรูปร่างกำลังดี คุณจะผอมแห้งไปเสียด้วยซ้ำ ในตอนนี้แม่นางที่สะอิดสะเอมส่วนจริงๆ ก็เห็นมีแต่แม่นางโยวหลัน แต่ท่านไม่รู้สึกว่าคุณผอมเกินไปหรือหรือนางหน้าตาซุบซิดไม่มีราคาเลย ยิ่งผัดแป้งมากยิ่งทำให้หน้าลอยออกมาไม่น่ามองสักนิด ถ้าร่างกายแข็งแรงสักหน่อย สีหน้าก็จะดูดี แล้วก็จะยิ่งดูงดงามขึ้น! ยิ่งแข็งแรงมากๆ ก็จะมีความสุขไปทั้งชีวิต!"

เฟิงซี่เจี๋ยได้ยินคำพูดเหล่านี้พลันรู้สึกร้อนวาบไปทั้งหน้า ความร้อนไหลเข้าสู่หัวใจซึ่งด้านซามาหลายปีของนาง นางรู้สึกได้ถึงความหวังไขและความอบอุ่นที่หูเกอมอบให้

นางค่อยๆ ต้มรงนกลงแล้วเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้หูเกอ "ถ้ามีโอกาสข้าจะขอบคุณฮวาต้าเหยิง"

"...?"

"ขอบคุณที่นางส่งเด็กที่รู้ใจอย่างเจ้ามาให้ข้า" นางดึงมือของหูเกอเข้าหาตัว รอยยิ้มเหมือนดอกสาลีในสายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิ "ข้าชอบเจ้ามากเลย เกอเอ๋อร์"

หูเกอกะพริบตาพลาบยิ้ม "นายหญิง ข้าเองก็ชอบท่าน ท่านอ่อนโยนและเป็นกันเองกับข้ามาก ได้อยู่ใกล้ๆ ท่านข้าก็มีความสุขมากแล้ว" ถึงตอนนี้นางพลันนึกถึงรอยแผลบนคอของเซียงเอ๋อร์ขึ้นมาทันที

ต้นหยางและต้นหลิวเดินรำตามสายลม

เฟิงซี่เจี๋ยเอนพิงหน้าต่างฉลุฉาย จับมือหูเกอไว้มัน เนิ่นนานไม่ยอม

ปล่อย

นางพิจารณาเด็กสาวที่เพิ่งจะมาจับใช้ตนคนนี้อย่างละเอียดพลาง
คิดอะไรบางอย่างในใจ ในที่สุดนางก็เอ่ยออกมาเบาๆ

"เกอเออร์ เจ้ารู้หรือไม่ ข้าไม่อยากเป็นนางในหอโคมเขียวไปตลอดชีวิต
หรอกนะ"

หฺรูเกอพยักหน้า

เฟิงซีชี้ที่กระชับมือของหฺรูเกอแน่นขึ้นอีก "เจ้าช่วยข้าได้หรือไม่"

"...?"

เฟิงซีชี้มองห้องฟ้าสีฟ้าใสนอกหน้าต่าง รอยยิ้มเหมือนดอกสาลี
ในสายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิ

"ช่วยให้ข้าได้นั่งตำแหน่งสามอันดับแรกของหอบุปผาที่!"

โถงใหญ่ของหอบุปผา

แผ่นป้ายขนาดใหญ่ซึ่งทำจากทองแท้แขวนเหนือขึ้นไปบนจุดที่
เตะตาที่สุด แสงทองส่องเจิดจ้าดึงดูดให้แขกทุกคนที่เดินเข้ามาต้องหยุด
แหงนมอง

นี่คือ 'ป้ายอันดับบุปผางามผู้เลอโฉม' ของหอบุปผา

ตำแหน่งของหญิงงามที่ได้รับการชื่นชมมากที่สุดสิบคนแรกจะ
ไล่เรียงจากบนลงล่าง

ในยามนี้ยังไม่ถึงเวลาต้อนรับแขก จึงมีเพียงหฺรูเกอผู้สวมชุดสีแดง
สดยืนอยู่เบื้องล่างป้ายทองคำนั้น นางเงยหน้าขึ้นมอง ปากก็ชื่นชม

วิจิตรเหลือเกิน!

งดงามจริงๆ!

หูกเอดคิดเตาเอาว่าจะต้องเป็นยอดอัจฉริยะแบบไหนกันถึงสามารถ
คิดวิธีล้ำเลิศนี้ออกมาได้

มนุษย์บนโลกเรานี้ช่างน่ามหัศจรรย์ ยิ่งเป็นบุปผาที่ผู้คนหมายจะ
ไล่จับยิ่งอยากจะเด็ดขึ้นมาเซยชม โดยเฉพาะหากเป็นหอนางโลมซึ่งมี
ชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วอย่างหอบุปผาแห่งนี้ด้วยแล้ว ผู้ที่ได้ครองตำแหน่ง
สามอันดับแรกย่อมเป็นที่หมายตาตั้งใจไม่ต่างจากบุปผชาติอันหอมจรรู
ใครกันจะไม่อยากชมโฉมพวกนาง ดังนั้นค่าตัวของแม่นางที่มีชื่ออยู่แถว
บนของ 'ป้ายอันดับบุปผางามผู้เลอโฉม' จึงสูงจนคนต้องตาค้างอ้าปาก
หวอเลยทีเดียว

ขณะเดียวกันผลประโยชน์ที่จะเพิ่มขึ้นเมื่อได้ติดอันดับก็เป็นสิ่งที่
กระตุ้นให้แม่นางแต่ละคนต้องแต่งองค์ทรงเครื่องกันอย่างสุดชีวิต
แข่งกันประชันโฉมแข่งกันเด่น ไม่มีใครกล้านิ่งนอนใจ (การจัดอันดับจะ
เปลี่ยนไปทุกเดือน ชะล่าใจนิดเดียวอาจจะตกลงมาหลายอันดับ หรืออาจ
หลุดออกจากอันดับเลยก็ได้)

เมื่อต้องชิงชัยกัน บรรดาแม่นางทั้งหลายก็ต้องพยายามงดงาม
ขึ้นทุกวันๆ ดังนั้นมาตรฐานของบุปผางามที่ติดอันดับจึงสูงขึ้นเรื่อยๆ เหล่า
ลูกค้าก็จะยิ่งแห่กันเข้ามาชื่นชม กิจกรรมของหอบุปผาเลยยิ่งดีขึ้นเรื่อย
เป็นธรรมดา

"ยอดเยี่ยมไปเลย! อัจฉริยะจริงๆ!"

หูกเอดงยหน้าชื่นชมไม่หยุดปากจนแทบจะตีลังกาหัวทิมอยู่แล้ว

"นางหนูทำอะไรอยู่ล่ะ"

ฮวาต้าเหนียงออกมาจากโถงด้านข้าง เห็นหมูเกอกำลังยิ้มขำอยู่คนเดียว

"ค่านับฮวาต้าเหนียง!" หมูเกอหันมาค่านับนาง จากนั้นก็จ้องมองป้ายทอง ปากร้องถาม "ต้าเหนียงเจ้าคะ ใครเป็นคนคิดเรื่องป้ายจัดอันดับนี้หรือ"

"นายใหญ่"

"นายใหญ่!?" ตาของหมูเกอเป็นประกายขึ้นทันที นางชุดแขนเสื้อของฮวาต้าเหนียงพร้อมกับชักใช้ต่อ "นายใหญ่เป็นใครหรือเจ้าคะ เหตุใดถึงห้ามไม่ให้ทุกคนพูดถึง"

ฮวาต้าเหนียงเงยหน้าขึ้นมองป้ายทองอย่างใจลอย นานกว่าจะพูดออกมา "ไม่ใช่ห้ามไม่ให้พูดถึง แต่เพราะไม่รู้จักกันต่างหาก"

"ฮะ ช่างลึกลับยิ่ง" หมูเกอผิดหวังมาก

"เด็กคนนี้จะถามมากไปเลย!" ฮวาต้าเหนียงจ้องหมูเกอด้วยสายตาดุตัน ก่อนจะหันตัวเตรียมเดินไป แปลกจริง ไฉนนางถึงลืมตัวพูดเรื่องนี้กับสาวใช้คนนี้นะ

หมูเกอรีบดึงแขนเสื้อนางไว้อีก "ต้าเหนียง อย่าเพิ่งไปสิเจ้าคะ ข้ายังมีเรื่องอยากจะถามท่าน"

"ข้าไม่ว่าง!"

"ต้าเหนียงเป็นคนดีที่สุดเลย..." หมูเกออดอ้อนเสียงอ่อนเสียงหวาน ฮวาต้าเหนียงสูดหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ในที่สุดก็ทำใจแข็งไม่ไหว "ว่ามาสิ"

หมูเกอยิ้มหน้าบาน "ขอถามต้าเหนียงว่า..." ป้ายอันดับบุปผางาม

ผู้เลอโฉม' นี่มีวิธีการจัดอันดับยังไงหรือเจ้าคะ"

"รูปโฉม การต้อนรับขับสู้แขก แล้วก็เสน่ห์ดึงดูด"

"อ้อ..." หรุเกอพลันเข้าใจ ตบมืออย่างตื่นเต้น "มีเหตุผลๆ... แต่ว่าไม่ถูก..." นางมีคำถามใหม่อีกแล้ว

"ไม่ถูกตรงที่ใด"

"อย่างที่พูดกันว่าดอกไม้งามย่อมแล้วแต่ตาคน นายหญิงของข้าได้ที่เจ็ดของเดือนนี้ แต่นางไม่ได้งามด้อยไปกว่าแม่นางจือชิงถึงซึ่งได้อันดับห้าเลย ข้ายังรู้สึกที่นางงามกว่าแม่นางโยวหลันที่ได้ที่สามด้วยซ้ำ คนหนึ่งอวบอิม คนหนึ่งผอมเพรียว ใครงามกว่าใครเห็นที่จะตัดสินยากนะเจ้าคะ พูดถึงเรื่องการรับรองแขกทั้งหลายที่มายังหอ แม่นางเฟิงหวงที่ได้ที่สี่ก็ชอบเอ็ด ปากร้าย พูดจาไม่น่าฟัง ไม่น่าจะอยู่อันดับเหนือกว่านายหญิงของข้าเลยนี่เจ้าคะ"

ฮวาต้าเหนียงหัวเราะ "เจ้านี่ไม่เข้าใจอะไรเอาเสียเลย เดียวนี้พวกบุรุษนิยมแบบหญิงร้าย แมวป่าอย่างเฟิงหวงก็เลยถูกใจพวกเขามาก ไม่ตามใจก็ได้"

"ฮะ เป็นเช่นนั้นหรือหรือ"

ที่แท้ทุกวงการก็ต้องยึดรูปแบบที่กำลังนิยมเหมือนกันสินะ

"แต่...ที่เจ้าพูดมากมีเหตุผล" ฮวาต้าเหนียงมองมาอย่างชื่นชม "การจะตัดสินว่ารูปโฉมโฉมพรรณกับวิธีการรับรองแขกแบบใดดีด้อยกว่ากันจริงๆ นั้นเป็นเรื่องยาก ดังนั้นป้ายจัดอันดับนี้จึงอิงเรื่องเสน่ห์เป็นหลัก"

"เสน่ห์?"

"ใช่ เสน่ห์ที่ว่าไม่เพียงดูจากจำนวนแขกว่ามากหรือน้อย ที่สำคัญกว่า

ก็คือจะต้องดูฐานะของแขกด้วยว่าสูงต่ำเพียงใด เหมือนกับชวีไวโยวโยว นางขึ้นมาเป็นที่หกได้ก็เพราะท่านเสนาบดีหลิวถูกอกถูกใจนาง นางถึงได้ขึ้นมาได้เร็วเช่นนี้อย่างไรเล่า เข้าใจหรือไม่"

หลูเกอกะพริบตาแล้วเผยยิ้มกว้าง

ที่แท้ก็เช่นนั้นเอง!

ดูท่า...การช่วยเฟิงซีซีให้ได้ตำแหน่งหนึ่งในสามโดยอาศัยแค่การแต่งตั้งให้สวายน้อยอย่างเดียวคงจะไม่พอเสียแล้ว ต้องหาแขกที่มีอำนาจด้วย ถึงจะช่วยรบนทางได้!

ปัญหาต่อไปก็คือ...

จะไปหาแขกที่มีอำนาจเช่นนั้นจากที่ใดกัน

หลูเกอเริ่มกลุ่มอีกแล้ว

วันที่หนึ่ง เดือนหนึ่ง

ฟ้าเฟิงย่ำสู่รัตติกาล

แต่หอบอุปผาลับมีกลิ่นอายผิดปกติบางอย่างแผ่เข้ามา

ศาลาวาโย

หลูเกอบรรจงคลุมผ้าคลุมหน้าให้เฟิงซีซีพลงตามขึ้นอย่างสงัด
"นายหญิง ท่านรู้สึกหรือไม่เจ้าคะว่าสองสามวันมานี้มีบางสิ่งผิดปกติไป"

ใบหน้าของเฟิงซีซีภายใต้ผ้าคลุมหน้าดูคงามราวกับมีหมอกขาว
มาบดบัง ให้รู้สึกเหมือนภาพฝัน ลึกลับนำค้นหา

นางชื่นชมเงาของตัวเองในกระจก ตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก "ก็เป็น
แบบนี้ทุกเดือนนี้ ปกติพอถึงวันที่หนึ่งกับวันที่สิบห้า พวกสาว ๆ กับสาวใช้

ประจำตัวเจ้าหล่อนจะทำตัวเหมือนขโมย แอบดูแอบฟังคนโน้นคนนี้
คิดแต่จะสืบหาวิธีของคนอื่น"

หูเกอยิ่งแปลกใจขึ้นอีก "วิธี? วิธีอะไรหรือเจ้าคะ"

"วิธีที่จะดึงดูดบุรุษอย่างไรเล่า" เฟิงซีชี้ทำเลื่องมองนางแวบหนึ่ง
พอเห็นว่านางยังทำท่าไม่ค่อยเข้าใจ จึงอธิบายต่ออย่างเสียไม่ได้ "ทุกๆ วัน
ที่หนึ่งกับสิบห้าเป็นช่วงที่หอบุปผามีแขกมากที่สุด และเป็นเวลาที่
พวกสาวๆ จะต้องอวดโฉมและความสามารถของตนให้ดีที่สุดด้วย
ถ้าหากคว้าโอกาสนี้ได้ พวกนางก็อาจจะดูดตาสะดูดใจผู้คน ค่าตัวและ
ชื่อเสียงก็จะเพิ่มมากขึ้น และถ้ายังสามารถใช้โอกาสอันนี้ดึงดูดผู้ที่มี
ยศถาบรรดาศักดิ์ได้สักคนสองคนล่ะก็ นางจะยิ่งเป็นดังนางพญาขึ้นไป
หัวเราะเยาะพวกดอกหญ้าอยู่บนยอดไม้เลยทีเดียว"

หูเกอพลันเข้าใจในทันที "เป็นเช่นนั้นเอง! ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะ!
พวกแม่นางทั้งหลายก็เลยอยากจะรู้ว่าคนอื่นแต่งตัวกันเช่นไร ใส่เดันกว่า
ตนเองหรือไม่ แล้วก็คิดหาวิธีการทุกอย่างเพื่อเหยียบดอกไม้อื่นให้จมดิน
ส่วนตนก็ชอบรับแขกดีๆ ไปเอง!" ถ้าเช่นนั้นนางก็ไม่ต้องปวดหัวว่าจะหา
แขกสูงศักดิ์มาเลื่อนตำแหน่งให้เฟิงซีชื่ออย่างไรอีกแล้วสินะ

ดีจริง!

หูเกอระบายลมหายใจ

แต่ว่า...

"จะดึงแขกได้อย่างไรเล่าเจ้าคะ"

นางขอคำชี้แนะอย่างถ่อมตัว

เฟิงซียิ้มเจื่อน "มันเป็นเรื่องที่ยากที่สุดเลยทีเดียว"

หญิงเกอทำหูผึ้ง ตั๊กออกตั้งใจฟัง

"ใจบุรุษกับมหาสมุทรช่างยากแท้หยั่งถึงนัก"

แล้วเสียงถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้มก็ลอยมา...

เอ่? คำพูดนี้มักใช้กับสตรีนี่นา บุรุษก็เป็นเช่นนี้เหมือนกันหรือ

"แขกแต่ละคนมีความชอบไม่เหมือนกัน บ้างก็ชอบแบบเหนียวมอ
บ้างก็ชอบแบบปล่อยเนื้อปล่อยตัว บ้างก็ชอบแบบที่เย็นชา... เวลาที่เจ้า
ออกไปรับแขกแต่ละครั้งก็จะแต่งได้แค่แบบเดียวเท่านั้น มันจึงเหมือนกับการ
เดิมพันทายลูกเต๋า ถ้าโชคดีก็ชนะพนัน ถ้าโชคไม่ดีก็ไม่ได้แต่มองแขก
ถูกคนอื่นแย่งไป"

"แล้วต้องทำอะไรเจ้าคะ"

"ได้แต่เสียงเท่านั้น" แล้วจู่ๆ เฟิงซีซี้ก็ยิ้มขึ้นมา "แต่ในเมื่อคิดจะเสียง
ก็ต้องเตรียมพร้อม ข้าได้เตรียมการบางอย่างไว้บ้างแล้ว"

"...?"

"คืนนี้แขกที่น่าจับตามองที่สุดน่าจะเป็น..."

หญิงเกอเบิกตาโต รอให้นางพูดต่อ

เฟิงซีซี้บ่งใบหน้างดงามที่อยู่ใต้ผ้าคลุมสีเขาราวกับหมอกควันไว้

แล้วกระซิบเสียงค่อย

"คุณชายจากเมืองโลกรู้ดาบ เตาคู่สยา"

เตาคู่สยา? (ดาบไร้วันว่าง)

แค่ฟังชื่อก็ทำให้รู้สึกได้แล้วว่าจะต้องเป็นบุคคลที่โดดเด่นมาก

เฟิงซีซี้ดูลังเล "ได้ยินมาว่าเตาคู่স্যามารยาทสูงส่ง ไม่น่าจะชอบสตรี
ที่ขม้ายชายตา แต่สตรีที่สวยสง่าเยียบขีมนี่ก็เกรงว่าเขาจะเห็นบ่อยจนไม่รู้สึกล

• เฝงใจในเพลงท่อน 1

แปลกใหม่ แล้วที่ข้าแต่ดวงนี้เล่า เกอเออร์ เจ้าดูซิว่าเหมาะสมแล้วหรือไม่"

หูเกอพิจารณาหูเฟิงซี่ซี่

นางสวมชุดแพรสีขาวยาวพลิ้วทั้งชุด เข้ากับผ้าคลุมหน้าสีขาวโปร่ง
ผมเกล้าสูงขึ้นไป เรียบง่ายไม่ดูมากจนเกินงาม ปักปิ่นหยกขาวมันแพะ*
ท่วงท่าชดช้อยดูเจี๊ยกกลางม่านหมอกสดชื่นในยามเช้า

"นายหญิง ท่านช่างงามจนทำให้คนตกตะลึงจริงๆ!" หูเกอเอ่ยชม
ก่อนจะถามขึ้นอย่างไม่เข้าใจ "แต่ว่า...เหตุใดต้องใช้ผ้าขาวปิดหน้าท่าน
ไว้ด้วยเล่าเจ้าคะ"

เฟิงซี่ซี่หัวเราะขบขัน "บุรุษสันดานหยาบจะตายไป ยิ่งทำให้เขาเห็น
หน้าเราไม่ชัด เขาจะยิ่งอยากมอง ข้าว่าเตาอุ้สยาคนนี้ก็คงจะไม่ต่างกัน"

จริงหรือ บุรุษสันดานหยาบเช่นนั้นหรือ

หูเกอห้วนไหวงจนพูดไม่ออก

ทว่าในตอนนั้นหูเกอก็อู้สึกจริงๆ ว่าใบหน้าของเฟิงซี่ซี่ที่ปกปิด
ด้วยผ้าคลุมนั้นเหมือนกับดอกเสैया** กลางสายหมอกที่แม้จะมีมวลสลัว
แต่ก็ทิ้งสยงทั้งชวนให้นอนอยากจะทำมาค้นหา ช่างเฝ้าชวนใจเหลือเกิน!

เฟิงซี่ซี่เห็นหูเกอมองตนค้างอยู่แบบนั้นก็อดพอกพอกใจไม่ได้
จึงตบหัวนางเบาๆ

"สายแล้ว เราออกไปกันเถอะ"

"เจ้าคะ" หูเกอขานรับ แต่จู่ๆ ก็มีคำถามขึ้นมาอีก จึงเอ่ยปากออกไป

* หยกสีขาวขุ่นเหมือนไข่มุกของแพะ เนื้อละเอียดไร้รอยตำหนิ กลิ้งเกลากและวาวแวง

** เสैया เป็นไม้ดอกตระกูลเดียวกับโบตัน ดอกมีทั้งสีม่วงอมแดง สีขาวอมแดง และสีขาวล้วน แต่เพราะราก
มีสรรพคุณในการระงับปวดและทำให้เลือดลมไหลเวียนสะดวก คนทั่วไปจึงรู้จักในฐานะสมุนไพรแก้
หรือ peony root

"นายหญิง เหตุใดทุกวันที่หนึ่งกับวันที่สิบห้าถึงมีแขกมากกว่าปกติ
เล่าเจ้าคะ"

ตรงใจกลางห้องโถงใหญ่ของหอบุปผามีศาลาที่สร้างจากไม้ไผ่อยู่
หลังหนึ่ง

ลำไผ่เขียวเรียงเป็นรั้ว ผ่านม่านทึงตัวพัดพลั่วแผ่วเบา กระจ่างรูปงาม
วิจิตรในแบบโบราณ ฐูปหอมกำจายตลบอบอวลราวกับว่าจะกลบกลิ่น
สุราอาหารภายในหอได้ทั้งหมด ทั้งยังทำให้ใจคนปลอดโปร่งขึ้นด้วย

พินโบราณคันหนึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะซึ่งทำด้วยไม้ไผ่

ชายหนุ่มชุดขาวนั่งหลังตรง ดัดพินอย่างสงบ

เสียงพินไหลรินระเร่เยยเหมือนลำธารไหลหลังลงมาจกเขาสูง
ใสสะอาดจนแลเห็นด้านล่าง ระลอกคลื่นสว่างใส ในลำธารมีหินไซ่ห่าน
ส่องแสงระยิบระยับ ราวกับก้อนหินแต่ละก้อนต่างก็มีความสุขสันต์และ
ต่างก็มีความสุขทุกข์เศร้าของมันเอง

แขกของหอบุปผาพากันนั่งสงบไม่มีคำพูดใด

สายตาของแขกไปหยุดอยู่ที่ร่างของชายชุดขาวผู้นั้น ต่างรู้สึก
เหมือนว่าตนเองกำลังมีนเมา ร่างกายจมดิ่งในเสียงพินจนควบคุมไม่ได้
ราวกับได้เข้าไปสู่โลกแห่งความฝันอันเต็มไปด้วยบทกวี

หูกอเพียงเข้าใจเพียงนี้เอง

นางสงสัยมาตลอดว่าเหตุใดต้องสร้างศาลาไผ่ไว้ตรงกลางโถงใหญ่
ให้เสียพื้นที่มากมายไปเปล่าๆ แต่กลับไม่ใช้ประโยชน์อะไรเลย ที่แท้ศาลา
ไผ่นี้ก็มีไว้เพื่อเขาโดยเฉพาะ ไม่ให้ใครอื่นใช้แม้แต่คนเดียว และชายชุดขาว

จะมาแสดงฝีมือที่นี้เฉพาะวันที่หนึ่งกับวันที่สิบห้าเท่านั้น สองวันนี่ของ
ทุกเดือนจึงมีคนเข้ามาที่หอนูปลูกันอย่างหนาแน่น

เขา...

คือพญาพิณที่เล่าลือกันอย่างนั้นหรือ

น่าเสียดาย หูเกอยืนอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นเพียงด้านหลัง
ของเขาเท่านั้น ไม่มีทางจะได้เห็นใบหน้าของเขา แต่ถึงแม้จะเป็นแค่
ด้านหลังก็ยังเผยให้เห็นถึงความสง่างามความงามใดๆ ในโลกประหนึ่ง
เขียนก็ไม่ปาน

เฟิงซี่ที่บอกนางว่าบุรุษผู้นั้นมีนามว่าโฮยวฉินหง ซ้ำยังเตือนว่า...
โฮยวฉินหงคือภารกิจอย่างหนึ่งที่หูเกอจะต้องทำ ภารกิจนี้เป็นสิ่งที่
เฟิงซี่ที่มอบหมายมา นางต้องทำให้สำเร็จเท่านั้น ห้ามพลาดเด็ดขาด อีกทั้ง
นี่ยังเป็นความต้องการของเฟิงซี่ที่ซึ่งร้องขอต่อนาง

แต่ว่า...แค่มองแผ่นหลังของชายชุดขาวผู้นี้เท่านั้น ใจของหูเกอก็
พลันเต้นรัวเสียแล้ว

ขณะที่บรรดาแขกกำลังสดับบทเพลงของโฮยวฉินหงอย่างจดจ่อ
เหล่าสาวงามของหอนูปลูกก็เอาแต่จ้องจ้องแขกในห้องโถงอยู่เงียบๆ

ในห้องโถงใหญ่มีโต๊ะทั้งหมดสามสิบหกตัว

โต๊ะเก้าตัวเป็นโต๊ะกลมลงชาด ทำจากไม้ประดู่ อีกรายสิบเจ็ดตัวเป็น
โต๊ะสี่เหลี่ยมสลักลายด้านบน โต๊ะกลมที่ทำจากไม้ประดู่จะมีเด็กรับใช้
หนุ่มสาวอย่างละหนึ่งคนคอยดูแลรับรอง ส่วนโต๊ะที่สลักลายจะมีแค่บ่าว
ชายเพียงคนเดียว ราคาของโต๊ะไม้ประดู่แพงกว่าโต๊ะสี่เหลี่ยมสลักลาย
ถึงสิบเท่า และหากมีแค่เงินแต่ฐานันดรไม่ถึง ต่อให้คนผู้นั้นจ่ายมาก

สักเท่าไร หอบุปผาก็ยอมที่จะปล่อยให้โต๊ะไม้ประตู่ว่างเปล่า ไม่ยอมมาให้ได้นั่งมัน

แขกผู้มีคุณสมบัติพอที่จะนั่งโต๊ะไม้ประตู่จะต้องมีฐานะมั่งคั่ง ทั้งมียศศักดิ์ที่ไม่ธรรมดา

ดังนั้นสายตาของเหล่าสาวงามในหอบุปผาส่วนใหญ่จึงจับจ้องไปยังแขกที่โต๊ะไม้ประตู่ทั้งเก้าตัวเป็นตาเดียว

โดยเฉพาะโต๊ะตัวหน้าสุดซึ่งติดกับศาลาไม้

ยามนี้โต๊ะตัวนั้นมีคนนั่งอยู่สามคน

เฟิงซี้ซี้ได้บอกชื่อและลักษณะพิเศษของพวกเขาให้หูเกอฟังคร่ำครวญแล้ว

ที่น่าจับตามองก็คือชายหนุ่มคนหนึ่ง เขาสวมชุดดินทองและห้อยหยกเกล้าผมครอบด้วยจุกทอง ใบหน้าหล่อเหลาราวหยกสลัก หน้าตาองอาจฉลาดหลักแหลม บุคลิกสง่าผ่าเผย เขาคงเป็นจุดสนใจในงานนี้แน่แท้

เตาอู่สยา

ไม่เลวจริงๆ หูเกอพยักหน้า

ในยุทธภพ เมืองโลกรั้ดดาบเป็นสำนักใหญ่รองลงมาจากปราสาทเขาเพลิงเตโช แม้จะเป็นรอง แต่เมืองโลกรั้ดดาบก็มีอาณาภาพพร้อมจะโค่นตำแหน่งที่หนึ่งได้ทุกเมื่อ เตาอู่สยาเป็นคุณชายของเมืองโลกรั้ดดาบทั้งจะได้เป็นเจ้าของในอนาคต ทรัพย์สินของเขาสามารถเรียกได้ว่าเป็นยอดฝีมือในกลุ่มจอมยุทธ์รุ่นเยาว์เลยทีเดียว บวกกับบุรุษร่างหน้าตาและชื่อเสียงที่ไม่ธรรมดาแล้ว เขาก็กลายเป็นเป้าหมายที่เหล่าบุปผางามจะแย่งชิงกันในคืนนี้

เพ็งใจในเพลงทศ 1

ด้านขวาของเตาอุ้งสาเป็นชายหนุ่มที่ดูอ่อนเยาว์กว่าเขาเสียอีก รูปร่างค่อนข้างท้วม ใบหน้าขาวสะอาด แต่แววตากลับหม่นหมอง เขาคงจะเป็นน้องชายร่วมสายเลือดกับเตาอุ้งสาที่ชื่อว่า 'เตาอุ้งเหิน' น่าแปลกใจจนพี่น้องสองคนนี้ได้มีหน้าตาแตกต่างกันมากนักนะ

หูเกอมองไปทางด้านซ้ายของเตาอุ้งสา...

หา! นั่นเป็นสตรีนี่นา!

ตามกฎแล้วหอบุปผาไม่ต้อนรับแขกสตรี ถึงกระนั้นหากหญิงผู้นี้มีฐานะ 'สูงส่ง' หรือคนที่พานางเข้ามาเป็นผู้ 'สูงศักดิ์' มากๆ ก็จะสามารถเข้ามาได้ (อะไรกัน ต้องให้ผู้อื่นมากำหนดเกณฑ์ของ 'ความสูงส่ง' ด้วยหรือ ตนเองกำหนดเองก็ได้นี่นา)

ดูเหมือนนางจะชื่อ...เตาเลียเซียง บุตรีเพียงคนเดียวของเจ้าเมืองโลกไร้ดาบ

เตาเลียเซียงหน้าตาไม่ได้น่ารักอ่อนหวานมากนัก โครงหน้าคิ้วคางค่อนข้างคมเข้ม ช่วงหน้าผากเผยให้เห็นถึงความห้าวหาญ นางไม่ได้ตั้งใจฟังไหวฉินหงบรรเลงเพลงเลย เอาแต่ยกจอกสุราดื่มอยู่เงียบๆ คนเดียว

เออล่ะ สักเกตไว้เรียบร้อยแล้ว

หูเกอถอนสายตากลับมามองดูเพ็งซีซีซึ่งนั่งอยู่เบื้องหน้าด้วยท่าทางสุภาพเรียบร้อย หัวงลิกๆ ว่าคืบนี้ทุกอย่างจะราบรื่น และนางจะได้สมหวังดังที่ตั้งใจ

ไม่ถูก!

จู่ๆ หูเกอก็รู้สึกที่ตนเองทำอะไรผิดพลาดไป นางรีบยกหน้าขึ้นมองไปที่มุมหนึ่งของห้องโถง!

ที่โต๊ะสี่เหลี่ยมสลักลายธรรมดาๆ
บนโต๊ะนั้นมีเพียงอาหารพื้นๆ สามอย่างวางอยู่ ไม่มีสุรา และอาหาร
ก็ไม่ได้พร้อมลงเลย

ข้างๆ โต๊ะมีคนอยู่สองคน

คนหนึ่งเป็นชายอายุราวๆ ยี่สิบเจ็ดถึงยี่สิบแปดปี เขาสวมชุดดำ
คิ้วบาง ตาเรียวยาว เขายืนอยู่ด้านหลังชายหนุ่มอีกคนหนึ่งด้วยท่าทาง
นอบน้อม

ชายหนุ่มคนนั้นสวมชุดสีเขียวน้ำตาลทั้งชุด อายุประมาณยี่สิบสอง
ถึงยี่สิบสามปี หน้าตาหล่อเหลา ดวงตาทั้งสองอบอุ่นชุ่มชื้นเหมือนหยกใส
ดวงหน้าคล้ายกับจะมีแสงสว่างอ่อนๆ ส่องประกายออกมา เห็นทีแรก
จะไม่รู้สึกสะดุดตา แต่หากมองให้ลึกซึ้ง เขากลับทำให้คนหลงเสน่ห์จน
ไม่อาจจะสายตาไปได้

ทว่าชายชุดสีเขียวน้ำตาลนั่งอยู่บนเก้าอี้ล่อเซ็นซึ่งทำจากไม้
ดูเหมือนเขาจะซาพิการทั้งสองข้าง มือทั้งสองของเขาวางอยู่บนขาอีกที
มันสะอาดหมดจด หัวแม่มือข้างซ้ายสวมแหวนหยกขาวมันแพะซึ่งสลัก
เป็นลวดลาย แต่เพราะอยู่ห่างออกไปไกลทำให้มองเห็นไม่ชัดนัก

ขณะที่ทรูเกอมองไปทางนั้น ชายหนุ่มชุดสีเขียวน้ำตาลก็กำลังมอง
มาทางนางพอดี

สายตาของคนทั้งสองข้ามผ่านแขกเหรื่อที่นั่งอยู่ในห้องโถงใหญ่
ทั้งหมด

ประสานกัน!

ชายหนุ่มชุดสีเขียวน้ำตาลยิ้มน้อยๆ

เพ็งใจในเพลงทิด 1

รอยยิ้มเหมือนหยกงามซึ่งซ่อนแฝงมนตราไว้ สุภาพอ่อนโยนและ
ชื่นฉ่ำ มันซึมซาบเข้าไปถึงใจของहरुเกอ!

हरुเกอเหมือนดวงน้อยที่ถูกทำให้ตื่นตกใจ นางรีบก้มหน้าลงอย่าง
ฉุนเฉียวและไม่กล้าจะมองเขาอีก แต่ในใจกลับกระสับกระส่ายไม่เป็นท่า
พานให้ลืมนึกไปเลยว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ที่ไหน

บนศาลาไม้

โหยวฉินหงตัวดัดเสื่อแขนกว้างขึ้นมาอย่างแผ่วเบาเมื่อเพลงจบลง

หลังจากเสียงดนตรีลอยอ้อยอิ่งเวียนวนในอากาศเพียงไม่นาน ผู้คน
ก็เหมือนกับเพ็งตื่นจากฝัน เสียงโห่ร้อง เสียงชื่นชมดังเซ็งแซ่ดูจดังเสียง
กระแสดลื่น บรรยากาศครึกครื้นเป็นที่สุด

แต่हरुเกอยังไม่สามารถหลุดออกจากอารมณ์หวนไหวที่ได้เห็นชาย
ชุดสีเขียวหน้าทะเลคนนั้นได้เลย

โหยวฉินหงออกจากลานแสดงไปแล้ว

ทว่าहरुเกอยังนั่งค้าง

เพ็งที่ซึ่งจึ้งร้อนใจ ลอบยื่นมือมากระตุกชายเสื้อของนาง

हरुเกอกะพริบตาอย่างได้สติ เกือบลืมนึกไปเลยว่าตัวเองมีภารกิจ
สำคัญที่ต้องทำ นางรีบทำไม้ทำมือให้เพ็งที่ซึ่งดวงใจ จากนั้นก็หันตัวเดิน
ออกไปจากห้องโถงใหญ่

พระจันทร์แรมโค้งดูจเรียวกว

ดาวระยิบระยับพรราวพร่าง

ในสวนดอกไม้ด้านหลังหอบุปผา ศาลาภูสินธุ์เจียบสงัดจน

นำประหลาด รวากับอยู่คนละโลกกับห้องโถงใหญ่อันแสนจะคึกคัก
ได้แสงจันทร์

หูเกอมุ่งไปหาเงาร่างสีขาวเย็นตาตรงเบื้องหน้า พลังร้องเรียก
เสียงสูง "คุณชายโหย่วฉิน รอช้าด้วย"

เงาด้านหลังของชายในชุดขาวเริ่มซาลง แต่กลับไม่หยุดก้าวเดียว
ทีเดียว

หูเกอมัวแต่กลัวว่าจะเดินไม่ทันเขา จึงรีบถกชายกระโปรงขึ้นวิ่ง
ตามมาตลอดทาง ปากก็ตะโกนเรียก

"คุณชายโหย่วฉิน รอก่อน ข้ามีเรื่องอยากให้ท่านช่วย!"

คิ้วของโหย่วฉินหงวมวดเข้าหากันเล็กน้อย รู้สึกเหมือนมีเปลวไฟ
พุ่งตรงเข้ามาหา นางขวางหน้าเขาทั้งที่หายใจแทบไม่ทัน ดวงตากลมโต
อันใสกระจ่างกะพริบจ้องมองเขา

ที่แท้ก็เด็กสาวชุดแดงนี่เอง

ดวงหน้าสว่างใส รอยยิ้มแสนประจบเอาใจ และเสียงแหลมใส
กังวาน "คุณชายโหย่วฉินเจ้าคะ!"

หูเกอจ้องมองโหย่วฉินหงี่ยมๆ

เขาผอมเพรียว ดูเหมือนจะชอบขมวดคิ้วจึงมีรอยย่นบางๆ แล้ว
สายตาของเขาห่างเหินเหมือนกับไม่ชอบยุ่งกับคนอื่น เขายืนอยู่ตรงนั้น
ดั่งน้ำพุสายหนึ่งซึ่งถูกคนลืมนไปเป็นเวลานานนับหมื่นปี ไร้คลื่นไร้คราบ
ไร้รักไร้ชัง

"คุณชายโหย่วฉิน ข้าเป็นสาวใช้ของหอบุปผา ชื่อว่าหูเกอ"

"ไม่รู้จัก"

"อึ๊ยๆ ตอนนี่ก็ได้อู้จักแล้วนี่เจ้าคะ" นางหัวเราะเสียงใสไร้มารยา
"ถอยไป"

รอยยิ้มของหูกเอดเจ็อนลงทันที นางพูดอย่างหงอยๆ "คุณชาย
ท่านไม่รู้หรือว่าการพูดคุยกับคนแปลกหน้าต้องอาศัยความกล้ามาก
ท่านเย็นชาอย่างนี้เท่ากับทำลายความมั่นใจในการสร้างสัมพันธ์กับ
คนอื่นของข้าเลยนะ"

"ไม่เกี่ยวกับข้านี่" สำหรับสาวงามหรือสาวใช้ของหอบุปผาแล้ว
คนที่ต้องต้อนรับอยู่ทุกวันไม่ใช่ 'คนแปลกหน้า' หรือสาวใช้คนนี่พูด
ตกลงอะไรกัน

"ข้าเพิ่งมาใหม่" หูกเอดตีหน้าเศร้า หวังจะเรียกร้องความเห็นใจจาก
เขา ทว่าดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์

ถ้าอย่างนั้นเห็นที่นางจะต้องตีให้ตรงจุดเสียแล้ว...

"นายหญิงของข้าขอเชิญท่านไปช่วยบรรเลงเพลงให้นางหน่อย
เจ้าคะ"

ใช่แล้ว นี่เป็นแผนที่ 'สมบุรณ์แบบ' ของเพ็ญซี่ซี่

เพ็ญซี่ซี่เชี่ยวชาญการรำรำ เคยมียอดกวีแต่งกลอนเปรียบชมทำรำ
อันงดงามของนางว่า

'สายลมพยุงบ่หลิวไหวอ่อนน ฝึลื้อร่อนเร่ร่ากสิบพุดตาน'

การมาชุมนุมกันในคืนนี้ นางยอมต้องรำรำสักหนึ่งเพลงเพื่อดึงดูด
สายตาของบรรดาแขกหรือแน่ แต่ว่าคนในหอบุปผาที่เก่งการทำรำรำ
ไม่ได้มีแค่นางคนเดียว แม่นางบ้อเหอ แม่นางจื้อซิงถึง และแม่นาง
เซียงเถาก็เก่งกาจไม่แพ้กัน หากต้องการจะเป็นที่หนึ่งก็ต้องสร้างความแปลก

แตกต่าง

โดยการให้โหยวฉินหงบรรเลงเพลงให้นาง!

ทุกคนในใต้หล้าต่างรู้ว่าโหยวฉินหงเยอหยิ่งรักสันโดษ ไม่ยอมบรรเลงร่วมกับใครมาก่อน ถ้าหากโน้มน้าวเขาและเชิญเขามาช่วยได้ เฟิงซีซีก็จะได้อาศัยชื่อเสียงของเขาต้นตอให้กลายเป็นดาวเด่นซึ่งสะดุดสายตาที่สุดของงานนี้

แต่การจะโน้มน้าวใจโหยวฉินหงได้นั้นเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญที่สุด

ขณะที่ทรูเกอเยินอยู่ในสวนดอกไม้ด้านหลังกับโหยวฉินหง พลันมีเสียงดนตรีจากเครื่องสายและเครื่องเป่าลอยมาจากทางห้องโถงใหญ่ แล้วเสียงร้องอันนุ่มนวลของหญิงสาวคนหนึ่งก็ดังขึ้น เนื้อเพลงซาบซึ้งไปถึงหัวใจของคนฟัง

ทรูเกอรู้ดีว่าตอนนี้การประชันความงามและความสามารถของแม่นางทั้งหลายในหอบุปผาได้เริ่มขึ้นแล้ว เฟิงซีซีกำลังรอข่าวดีจากนางอยู่ ดังนั้นนางจะต้องทำให้สำเร็จ!

นางอ้วนวอนเสียงอ่อย "ขอร้องล่เจ้าคะคุณชายโหยวฉิน โปรดช่วยบรรเลงเพลงให้นายหญิงของข้าสักท่อนหนึ่งเถอะ ไม่ต้องยาวมากก็ได้ ไม่นานก็เสร็จแล้ว"

"ฝันไปเถอะ" เขาเดินอ้อมตัวนาง หมายถึงเดินต่อ

ทรูเกอจึงจับแขนเขาไว้ พูดย่างร้อนรน

"โปรดรับปากข้าด้วยเถิด!"

ความร้อนของมือนางแผ่ทะลุเสื้อไปถึงต้นแขนขวาของเขา

โหยวฉินหงอึ้งไปเล็กน้อยก่อนจะสะบัดออก พุดอย่างโมโห "บังอาจ!"
"ได้โปรดเถิด รับปากข้าที่เจ้าคะ" หงูเกอแลบลิ้น เอามือทั้งสองซ่อนไว้ข้างหลัง นางยังปฏิบัติภารกิจต่ออย่างไม่ระย่อทอดถอย

โหยวฉินหงอว่าวุ่นใจ

นางก็ปล่อยมือแล้วนี่ แต่เหตุใดเขายังรู้สึกรื้อนราวโดยตรงต้นแขนอยู่ รวกับถูกนางตีตราเอาไว้เช่นนั้น

"แค่เพียงท่านตอบตกลง ข้า...ข้าจะทำตามที่ท่านขอหนึ่งข้อ"

แสงจันทร์อ่อนละมุนสาดส่องลงมา หงูเกอยิ้มเหมือนนางฟ้าผู้มีพรวิเศษ รวกับว่ากำลังตั้งตารอคอยคำอธิษฐานของเขา

"ข้าไม่ยอมได้อะไรทั้งนั้น"

"เป็นไปไม่ได้ คนทุกคนล้วนมีสิ่งปรารถนาทั้งสิ้น ท่านเองก็ต้องมีแน่ๆ"

โหยวฉินหงอแสร้งยิ้ม

"ต่อให้มี เจ้าก็ทำให้เป็นจริงไม่ได้"

หงูเกอยิ้มน้อยๆ อย่างน่ารัก

"นั่นก็ไม่แน่ว่าท่านอย่าได้ดูถูกคนอื่น ความสามารถของแต่ละคนอาจไม่มีทางที่ท่านจะหยั่งรู้ได้...เออละ ท่านตกลงหรือไม่"

หงูเกอก้าวเข้ามาในหอบุปผาได้เพียงก้าวเดียว ลูกตาก็แทบจะหลุด ออกมานอกเบ้า

สวรรค์! แม่นางไปเหอกำลังทำอะไรนะ!?

นางเห็นใบหน้าของไปเหอเป็นสีชมพูระเรื่อ ดวงตาทริ่ลง ริมฝีปาก

เผยอหน่อยๆ ชุดแพรบางสีเหลืองข้าวโพดกำลังเลื่อนหลุดลงมาเรื่อยๆ ก่อนร่วงลงสู่พื้น ไหล่สีชมพูระเรื่อเปลือยเปล่า เสื้อเปิดออกกว้างเผยให้เห็นเอี่ยมชั้นในสีเหลืองสดอย่างชัดเจน ร่องอกขาวนวลกระเพื่อมขึ้นลง

นี่คือ 'ระบำเปลื้องผ้า' ที่เฟิงซีซีเคยกล่าวถึงแต่นางยังไม่มีโอกาสจะได้เห็นเช่นนั้นหรือ?

หูเกอตาโต เฟิงดูจนแทบจะหายใจไม่ออกแล้ว

ไปเหอกำลังรำยรำกระฉับกระเฉงชวนให้ลุ่มหลง เอวบางยักย้ายส่ายไปมาเหมือนปลากำลังแหวกว่าย มือหนึ่งก็ค่อยๆ ถอดเสื้อผ้าที่เหลือติดตัวอยู่ไม่มาก อีกมือหนึ่งก็ลูบคลำเนินอกอันเนียนนวลไม่ต่างจากหยกเนื้อดีให้เข้าจังหวะกับเพลงที่เหล่านักดนตรีกำลังบรรเลง พร้อมกับเดินไปที่โต๊ะของพวกเตาอุ้สยา!

หูเกอกลับมายืนอยู่ด้านหลังของเฟิงซีซีแล้วพูดเสียงเบา

"เรียบริ้อยแล้วเจ้าคะ"

เฟิงซีซีพยักหน้าพลางกระซิบ "ดูการแสดงก่อนเถอะ"

ไปเหอหมุนสายสะบัดเหมือนดั่งดอกฝ้ายที่ปลิวกระจาย ทันใดนั้นนางก็ล้มลงบนตัวของเตาอุ้สยาไม่ผิดจากผีเสื้อที่ถูกเด็ดปีก

คนทั้งหอบุปผาอุทานขึ้นอย่างตกใจ!

แขกเกือบทั้งหมดมองเตาอุ้สยาด้วยความอิจฉา แทบอยากจะเปลี่ยนให้ตัวเองไปนั่งแทนที่เขาเลยทีเดียวน เพื่อจะได้เซยชมนางให้หน้าใจ แต่ว่า...

เตาอุ้สยากลับหน้าตั้ง คิ้วขมวดกันแน่น เขาลุกขึ้นทันทีจนเกิดเสียง

เพ็ญใจในเพลงท่อน 1

'พีบ' พร้อมกับทิ้งไปเหอให้ตกลงสู่พื้นอย่างจัง!

"โอ๊ย!"

แขกหลายคนตกใจจนผุดลุกขึ้น เป็นไปไม่ได้ น่า ย่ำยีสาวงามเช่นนี้
เซียวหรือ

"นางเง"

เพ็ญใจที่หัวเราะเหยิ่มโดยไม่ให้มีเสียง

หญิงเกอเข้าใจความหมายของนางดี การชุมนุมที่มีผู้คนมากมาย
ขนาดนี้ เมืองโลกรู้ดาบยอมต้องถือเรื่องหน้าตาเป็นใหญ่อยู่แล้ว แต่
ไปเหอกลับใช้ระบำเปลื้องผ้าอนาจารมายั่วเตาอุ้งสยา ย่อมจะไม่มีทาง
สำเร็จไปได้

บางที่...ที่ไปเหอทำอยู่นี้ก็คงจะเป็นการเดิมพันสินะ ลำพังแค่รูปร่าง
หน้าตา ไปเหอจัดอยู่ในระดับปานกลางของหอนูบผาเท่านั้น นางจึง
เอ้อระเหยอยู่ในอันดับราวๆ ยี่สิบมาตลอด ถ้าอยากเด่นดังก็ต้องแย่งชิง
มาให้ได้ คนชนะเป็นจักรพรรดิ คนแพ้เป็นสุนัข น่าเสียดายที่...ไปเหอแพ้
แล้วนางก็เป็นได้แค่คนเง

ไปเหอยังคงแยมยิ้ม ลูกขึ้นใจนเข้าใส่เตาอุ้งสยารวกับงูปีศาจ
นิ้วเรียวยาวลูบไล้ไปบนหน้าขาของเขาอย่างซ้ำๆ แล้วได้ขึ้นมาอย่างอ้อยอิ่ง

ริมฝีปากสีแดงสดพริ้วเพื่อว่า "คุณชายเตา..."

นางยอมแลกแล้วจริงๆ พร้อมเดิมพันด้วยทุกสิ่งทุกอย่าง!

หญิงเกอมองดูไปเหอที่ยังคงพยายามจะเอาชนะ พลันเกิดความ
สังเวชใจ

นางคิดถึงชายหนุ่มอีกคนที่อยู่ห่างไกล
 ชายคนนั้นมีผมหยักศกสีดำเหลือบน้ำเงิน ดวงตาสีน้ำเงิน ที่หูขวา
 มีโพลินสีน้ำเงินเข้ม จู่ๆ นางก็อยากจะรู้ว่าช่วงที่นางจากมานั้น เขาเคย
 คิดถึงนางบ้างหรือไม่

นางหันไปมองชายชุดสีเขียวน้ำทะเลอีกครั้ง...อย่างไม่มีตั้งใจ
 ชายชุดสีเขียวน้ำทะเลเล็กกำลังจ้องมองนางอยู่เช่นกัน
 ดูเหมือนว่า...เขาเฝ้ามองนางมาตลอดเวลาอยู่แล้ว นัยน์ตาของเขา
 แผลงไว้ด้วยความหวังหา

คราวนี้เตาอุ้งสยาไม่ขยับเขยื้อน
 คนที่ขยับคือเตาเลียเซียง!
 นางจิกผมของไปเหอ ฟาดมือลงบนหน้าสองขาด แก้มของไปเหอ
 แดงขึ้นมาทันที เลือดซึมออกมาจากมุมปาก!

"แพศยา!" เตาเลียเซียงเปล่งเสียงเย็นเยียบ "เจ้าชอบแก้ผ้าจับผู้ชาย
 นักโทษหรือไม่! ได้! วันนี้ข้าจะให้เจ้าถอดให้เกลี้ยง!"

แควก!
 เสื้อผ้าของไปเหอถูกเตาเลียเซียงฉีกจนไม่เหลือชิ้นดี เพียงครู่เดียว
 ก็เหลือแต่เอื้อมกับกางเกงชั้นในสีเหลืองสด!

"ไม่!"
 ไปเหอขดเนื้อตัวที่ล่อนจ้อนอย่างตื่นผวา เรือนร่างขาวโพลน
 สันสะท้านท่ามกลางคืนแห่งฤดูใบไม้ผลิ
 เตาเลียเซียงหัวเราะหึๆ "ยังมีเศษผ้าติดอยู่อีกนี่ ถอดให้หมดเสียเลย

ดีกว่าระมั่ง!"

นางยื่นมือไปคว้าเอี่ยมของไปเหอ!

หรุเกอรูสึกเหมือนมีเลือดร้อนๆ ไหลผ่านเข้ามาในลำคอ!

หมัดที่กำแน่นกระหายเลือดมากขึ้น

ทันใดนั้นจู่ๆ ก็มีเสื้อสีดำตัวหนึ่งลอยอยู่กลางอากาศ

มันลอยข้ามหัวผู้คนออกมาคลุมร่างอันสิ้นเทาด้วยความหวาดกลัว
ของไปเหอพอดี

ไปเหอเหมือนยึดฟางชีวิตไว้ได้ นางรีบกระชับเสื้อแล้วห่อหุ้มตนเอง
ไว้ น้ำตาไหลพรากจนเปื้อนเสื้อสีดำตัวนั้น

เตาเลียเซียงตกใจและพานโกรธ

ดวงตาดูคมเหมือนพญาหงส์จ้องไปยังมุมขวาของห้องโถงทันที นาง
เห็นชายผู้มีตาเรียวคิ้วบางคนหนึ่งสวมแต่เสื้อตัวในยืนสงบนิ่งไม่จูนเดียว
เกรี้ยวกราด เห็นชัดว่าเขาเป็นคนโยนเสื้อมาคลุมตัวไปเหอ เตาเลียเซียง
อดไม่ได้ที่จะตะโกนออกไปด้วยความโกรธเคือง "กล้ามากนะเจ้านะ!"

"น้องหญิง!"

เตาคูเห็นรีบห้ามน้องสาว ไบหน้าขาวกลมแสดงอารมณ์ตกใจ
ทั้งยังส่งสายตาไปยังเตาคูสุยา

ในระหว่างที่ซุลมุนวุ่นวายกันนั้น เขาจำได้ว่าเจ้าของดวงตาเรียวเล็ก
คิ้วบางนั้นก็คือเสวียนหวง!

เสวียนหวงไม่ได้น่ากลัว

ที่น่ากลัวคือปราสาทเขาเพลิงเตโชต่างหาก

ทุกคนที่เกิดมาในชาตินี้ล้วนแต่เคยได้ยินคำกล่าวนี้กันทั้งสิ้น
 เพลิงเตโชเมืองมนุษย์ ธารอเวจีถิ่นยมโลก

ปราสาทเขาเพลิงเตโชครองตำแหน่งอันดับหนึ่งของฝ่ายธรรมะ
 ส่วนพรรคธารอเวจีเป็นยอดของฝ่ายอธรรม สองฝ่ายต่างห้าหน้ากันทั้ง
 ซี่งหน้าและลับหลังมานานหลายปี ก่อสงครามน้อยใหญ่มาแล้วไม่ต่ำกว่า
 เจ็ดสิบแปดครั้ง ผู้คนของทั้งสองฝ่ายต้องล้มตายไปถึงเจ็ดร้อยยี่สิบหกคน
 บาดเจ็บหนึ่งพันเก้าร้อยสิบแปดคน และหายสาบสูญไปอีกหนึ่งร้อย
 ยี่สิบห้าคน

ทว่าเมื่อสิบเก้าปีก่อน พรรคธารอเวจีได้หายสาบสูญไปจากยุทธภพ
 อย่างไร้ร่องรอยราวกับระเหยไปในอากาศไม่มีความเคลื่อนไหวและข่าวคราว
 ของพวกเขาอีกเลย พรรคนี้หายไปจากยุทธภพเพียงแค่ชั่วข้ามคืน

นับแต่นั้นมา ปราสาทเขาเพลิงเตโชก็ไม่มีคู่แข่งอีก

ไม่กี่ปีต่อมา ปราสาทเขาเพลิงเตโชจึงถือเป็นสำนักยุทธ์อันดับหนึ่งใน
 ในยุทธจักร

ประมุขของปราสาทเขาเพลิงเตโชนามเลี่ยหมิงจิ้งมีศิษย์ด้วยกัน
 สามคน

ศิษย์คนที่สองนามว่าอวีจื่อห่าน ออกเดินทางท่องยุทธภพตั้งแต่อายุ
 ยังน้อย น้อยคนนักที่จะได้รู้จักเขา หน่วยพิราบของเมืองโลกไว้ตาบเองก็
 ยังรวบรวมข้อมูลของเขาได้น้อยมาก

อวีจื่อห่าน อายูยี่สิบสอง สูญเสียการได้ยินตั้งแต่เด็ก เขาพิการ
 ทั้งสองข้าง มักจะสวมชุดสีเขียวน้ำทะเล สีหน้าแววตาอบอุ่นสดชื่น
 ดูจืดชืด นิ้วหัวแม่มือซ้ายสวมแหวนที่ทำจากหยกขาวมันแพะ เล่ากันว่า

เขามีผู้ติดตามหกคนคือซิงกุย ซื่อจาง ไป๋หนู่ เสวียนหวง หวงฉง และซางปี้
ในจำนวนนี้ เสวียนหวงและหวงฉงปรากฏตัวให้คนภายนอกได้พบเห็น
บ่อยที่สุด

และเตาคู่เหินก็จำเสวียนหวงได้

หอบุปผาเงียบสงัด

นักดนตรีลี้มบรรเลงเพลง

แขกหรือลี้มหายใจ

พวกเขาอาจจะรู้สึกทั้งตื่นเต้น ทั้งแปลกใจ ทั้งกังวลไปพร้อมๆ กัน

เตาคู่สยาขยับชุดดินทองของตัวเอง หน้าหยกระบายยิ้มแห่งปิติ
พร้อมกับก้าวอาดๆ ตรงไปที่หน้าโต๊ะสี่เหลี่ยมสลักลาย เขาประสานมือ
และคุกเข่าลงกับพื้นต่อหน้าชายหนุ่มรูปงามในชุดสีเขียวน้ำทะเลซึ่งนั่ง
อยู่บนเก้าอี้ล่อเซ็น แล้วจึงกล่าวแสดงความเคารพด้วยเสียงดังฟังชัด

"เตาคู่สยาแห่งเมืองโลกรู้ดาบคารวะคุณชายอวี๋!"

พุดยังไม่ทันจบเขาก็รู้สึกไม่ถูกต้อง อวี๋จ้อหานผู้นี้หูหนวก จะได้ยิน
ว่าใครพูดอะไรได้อย่างไร กลัวว่าจะเป็นการสร้างความซุนซ่องใจ แต่จะ
ให้สื่อสารกับคนหูหนวกเช่นไรเล่า เวลากะทันหันคิดวิธีดีๆ ไม่ออกเลย เขา
จึงได้แต่ตั้งอยู่ตรงนั้น

ยามนั่นเอง พลับอันโยนประหนึ่งลมในฤดูใบไม้ผลิบูบหนึ่งได้
ซ้อนตัวเขาขึ้นอย่างแผ่วเบา เตาคู่สยาไม่กล้าต้านแรง จึงยอมลุกและ
เงยหน้าขึ้นตามแรงนั้น

สายตาคู่เน่ของอวี๋จ้อหาน

สงบนิ่งดูสมณะ รวากับหยกเกลี้ยงที่นอนนิ่งอยู่ในธารใสของเขา
คุณหลุน

เสวียนหวงพูดขึ้น "คุณชายเตา เวลาพูดโปรดหันหน้ามาทางคุณชาย
ของเราด้วย คุณชายจะได้รู้ว่าท่านกำลังพูดอะไร" ขณะพูดเขาก็ล้วง
กระดาษซึ่งซุกไว้ในอกเสื้อออกมาพร้อมกับแท่งถ่านที่ประดิษฐ์ขึ้นอย่าง
ประณีต เสวียนหวงวางทั้งหมดลงบนโต๊ะ

เตากลูสยานึกในใจว่าที่แท้วีจื้อจื้อหานชำนาญการอ่านปาก แค่ดู
ริมฝีปากก็สามารถเข้าใจสิ่งที่พูดกันได้ เช่นนี้ต้องระวังให้มากแล้ว เขาคิด
พลางประสานหมัดกล่าวขอโทษทันที "น้องสาวข้ายังเยาว์วัยนัก อารมณ์
หุนหันพลันแล่น กระทำการไปโดยไม่รู้หนักเบา ทำชายหน้าต่อหน้า
คุณชายอวี กลับไปคงต้องอบรมให้มากขึ้น"

อวีจื้อจื้อหานเขียนบนกระดาษด้วยท่าทางอ่อนช้อย

'ให้น้องสาวเป็นตัวของตัวเองเถิด อย่าตำหนินางนั้เลย'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)